

Gribu liecināt par patiesību...

Māsa
EMANUEĻA,
SJE

Jau otro reizi svētku dienās Ludzas Romas katoļu draudzē viesojās priesteris Juris ZARĀNS, kuru ludzānieši arī šajā īsajā laikā ir paspējuši iepazīt un iemīlēt. Piedāvājam nelielu interviju ar jauno priesteri.

— Lūdzu, dažos vārdos pastāstiet par sevi!

— Esmu dzimis Rožupē, tagad tas ir Līvānu novads.

Piederēju Rudzātu draudzei, mācījos Rožupes pamatskolā, tad Rudzātu vidusskolā, pēc tam garīgajā seminārā. Esmu 26 gadus vecs. Man ir liela ģimene — divi brāļi un divas māsas. Esmu ģimenē visjaunākais, tādēļ saņemis visvairāk uzmanības. Vecākiem jau bija pieredze bērnu audzināšanā, un jaunākajam tika viss tas, ko viņi bija iemācījušies, audzinot vecākos bērnus.

— Kā radās jūsu aicinājums uz priesterību?

— Mūsu draudzē bieži viesojās priesteri no citām draudzēm. Un vienmēr skanēja aicinājums jauniešiem iet mācīties uz garīgo semināru. Man vienmēr šķita, ka tas attiecas uz mani. Ne jau tāpēc, ka man tobrīd būtu bijusi kāda liela garīgā pieredze. Baznīcu tad apmeklēju vēl tikai lielākajos svētkos. Bet, kad vien es tur biju, ikreiz dzirdēju šo aicinājumu. Un nolēmu — kāpēc nē? Pēc vidusskolas beigšanas atkārtot katehismu un aizgāju stāties garīgajā seminārā, kur mani arī uzņēma.

Tajā dienā es pirmo reizi satiku pr. Jāni Kolnu, ar kuru turpmāk vienmēr palikām draugi. Atceros, ka kopā gājām uz staciju un abi bijām ļoti pārsteigti, ka esam uzņemti seminārā. Paralēli biju uzņemts arī Latvijas Universitātē, lai apgūtu datorus. Nācās izvēlēties.

— Un tā tagad jau 3 gadus jūs esat priesteris. Kā izdzīvojat savu priesterību?

— Es nemaz nevaru iedomāties, ka varētu būt kaut kas cits. Mans aicinājums ir būt par priesteri. Strādājo draudzē, uznāk noguruma un nespēka brīži, un, iespējams, var rasties kārdinājums iet pa vieglāku ceļu. Bet es neredzu sevi kaut kur citur. Esmu priesteris. Un, domāju, ar gadiem šī apziņa arvien augs un pilnveidosies.

Es atceros tos priesterus, kuri bija man paraugs vidusskolas gados. Gribu līdzīgi liecināt cilvēkiem par patiesību, mācīt jau tagad saprast, kas ir mūžība un kas ir svarīgākais dzīvē.

— Šis ir jūsu pirmais studiju gads ārzemēs. Kāda ir šī pieredze?

— Es studēju Venēcijā Baznīcas tiesības. Ir gan viegli, gan grūti. Būt studentam nav viegli, īpaši, kad esi priesteris, jo tu vairs neredzi savu kā priesteri lietderību. Pietrūkst cilvēku, ar kuriem strādāt. Pašlaik gan jau varu arī Venēcijā piedalīties draudzes aprūpē, un kļūst vieglāk. Pamazām pilnveidojas valoda, iepazīstos ar Rietumu kultūru, atrodu jaunus draugus. Tad esi drošāks. Man patīk mācīties. Tas nav viegli, īpaši svešvalodā, bet vienmēr vari uzzināt kaut ko jaunu par Baznīcu, tās veidošanos, kas arī ir mans studiju objekts.

Juris Zarāns: — Mans aicinājums ir būt par priesteri. Es nevaru iedomāties, ka varētu būt kaut kas cits

— Venēcijā jūs strādājat ar cilvēkiem no tā saucamās neokatehumentu kustības. Pastāstiet par to vairāk!

— Tā ir katoļu kopiena, kuras locekļi cenšas no jauna izdzīvot un padziļināt savu kristību pieredzi, saprast, ko nozīmē būt kristietim. Kā izdzīvot Svētos Rakstus, kāda ir to loma cilvēka dzīvē, kā un cik es ar savu darbu, lūgšanām un līdzekļiem piedalos Baznīcas veidošanā. Kopienas cilvēki tiekas divas reizes nedēļā, kopā lasa Svētos Rakstus un svin Svēto Misi, kuras liturģija ir pēc iespējas tuvināta pirmo kristiešu laiku liturģijai. Reizi mēnesī visai kopienai ir viena kopīga rekolekciju diena. Šai kopienai pieder gan pieaugušie, gan bērni, kuru ir daudz, jo tās pārsvarā ir daudz bērnu ģimenes, kuras ir izvēlējušās atvērtību dzīvei. Es strādāju ar pusaudžiem, un tā ir grūtākā grupa, jo tas ir vētrais laiks arī garīgajā dzīvē. Bet šajos dievkalpojumos tiešām izjūti pirmo kristiešu garu — to īpašo vienotību un ģimeniskumu. Pēc Svētās Mises svētku dienās ir kopējs aizaid.

Neokatehumentāts ir draudzes daļa, tas ir draudzes katehizācijas veids. Ar savu dzīves stilu viņi cenšas liecināt par Kristu. Savu dienu viņi cenšas pavadīt Dieva klātbūtnē, izvēloties kristīgās vērtības, to, kas ir labs un paties, nevis to, kas varbūt ir ērtāks, vai kā visi dara. Tā darīja Kristus, tā mēs varam sludināt Eņģeļliju ar savu dzīvi.

Viņiem ļoti palīdz tas, ka var sanākt kopā, ka daudzi ir draugi jau 20—30 gadus. Tas stiprina, jo viņi ir kā viena liela ģimene, kurā viens otru atbalsta. Mūsu draudžu lielākā bēda varbūt arī ir anonimitāte, kad tu atnāc un aizej, tā arī paliekot citu nepazīts.

Īpaši svarīga neokatehumentāta kopienas locekļiem ir kristību pieredze. Bērni vienmēr, izņemot slimības gadījumus, tiek kristīti tikai Lieldienu naktī, kā tas bija pirmo kristiešu laikā. Parasti uz to laiku jau ir daudzi kristāmie bērni, un kristību dievkalpojums, vienots ar Jēzus augšāmcēlšanās svētkiem, izvērsas par patiesām ģimeņu svinībām.

— Kāda ir Kristības sakramenta nozīme un kāpēc ir tik svarīgi šo sakramentu svinēt tieši Lielās Sestdienas dievkalpojumā?

— Vienkāršākais skaidrojums, pie kura esam pieraduši — Kristības sakramentā tiek piedots pirmdzimtais grēks. Tiekam izrauti no cilvēces grēku straumes, kas sākās ar Ādamu un Ievu, un kļūstam par Dieva bērniem. Un tā nav tikai metafora, simbols, tas ir konkrēti. Kā es esmu Jāņa dēls vai Pētera meita, tikpat konkrēti es esmu arī

Dieva dēls vai meita. Ar kristību es ieeju Baznīcā, es varu pieņemt citus sakramentus, saņemt žēlastības. Man ir arī savi pienākumi. Kristības sakraments veido Baznīcu, tas dzemdina jaunus Baznīcas locekļus.

Lielās Sestdienas dievkalpojuma un Kristības sakramenta saite ir ļoti būtiska. Kā liecina sv. Pāvils, šajā sakramentā mēs līdz ar Kristu ieejam nāvē (ūdens simbols) un augšāmcēlamies.

— Ko nozīmē būt Dieva bērnam, Viņa dēlam vai meitai?

— Iemantot visu to, kas pieder Dievam — mūžīgo dzīvi, dzīvi ar Dievu, visus Dieva darbus. Gan tagad, gan mūžībā.

— Lieldienās jūs visu draudzi aicinājat apliecināt prieku par Kristus augšāmcēlšanos. Ko jums pašam nozīmē tas, ka Kristus ir augšāmcēlies, ka Viņš ir dzīvs?

— Drošību. Viņš ar savu dzīvi, nāvi un augšāmcēlšanos apliecināja, ka viss, ko Viņš ir runājis un atklājis, ir patiesība. Tā ir iekšējā drošība cilvēciskajā vājumā. Kristus ir dzīvs, un Viņš mūs aizbildina pie Tēva visās mūsu grūtībās. Garīgā, fiziskā drošība. Domāju, ka augšāmcēlšanās bija visgrūtākais Kunga brīnums, tāvad viss pārējais viņam ir pavisam viegli izdarāms, un es pilnībā varu uz Viņu paļauties. Es nebaidos no savas vai tuva cilvēka nāves. Noticot Kristum, viss iegūst citu jēgu un skatījumu. Jā, — es jutos droši savā dzīvē.

— Ko jūs novēlētu mūsu draudzei?

— Vajag būt aktīvākiem ar dziedāšanu un piedalīšanos dievkalpojumā. Žēl bija, ka Lieldienu procesijā, ejot ārā, dziedājām tikai četratā. Nevienam neesam Pavarotti, bet vajag dziedāt. Protams, nevajag censties citus pārkliegt skaļumā, bet būt drošam. Dziedāt mēs mācāmies dziedot. Drosmi. Mēs taču gribam, lai mūsu svētki būtu svinīgi un vienoti.

Sapratīsim, ka draudze ir mūsu mājas. Baznīca nav pils kalna galā, uz kuru mēs atnākam tikai noskaidrot lūgšanas. Tās ir manas tēva mājas, jo esam Dieva bērni. Šeit es varu dalīties savos priekšos un bēdās. Ir jāveido ģimeniskā sajūta draudzē, un tas ir atkarīgs no ikviena. Vārds draudzē taču arī norāda uz draudzību. Veidosim draudzības saites savā starpā! Varbūt draudzē ir cilvēki, kurus nevienam pat nepamana, nekad neuzrunā, kuri nekur netiek aicināti. Apmeklēsim vecos, slimos draudzes locekļus, apsveiksim viņus svētkos, palīdzēsim. Veidosim savu draudzi par draudzības namu!

— Vai jūs esat laimīgs cilvēks?

— Jā! Esmu drošs un laimīgs! □